

A birtok

*Időközben fölverte a gyom, mint
elfelejtett, de megtalált emléket,
mint költeményt, melyhez visszatálalsz,
amelyet (mert a régi végleg
elveszett) újra kinyomtattak.*

*Időközben, mert a ház hely nyomát
csak a vadnövényzet árnyéka mutatja,
el tervezheted az újbóli virágzást
az elhagyott és elvadult birtokon.*

*De kézen fogod utána őt,
és hazabillegtek egy szintén csak elvadult
mezei csapáson, mely a házak mögött
vezet a faluba, mert időközben
meleg lett, és sötét, zizegő éjszaka.*

*Időközben, mikor hazaértél,
arra gondolsz, hogy ama csapások,
melyeket mások már aligba ismernek,
ott vannak a sötét éjszakában,
s noha senki nem jár soha rajtuk,
a végtelenbe vagy a semmibe
vezetnek, s hogy minden újra indul*

*mindig. Időközben mindezt elfelejtet,
s tán el is tévedsz a szavak ösvényein.
Egykor azonban megint fölremlenek
a csapások, ama láthatatlan utak,
s mielőtt még végleg eltávoznál,
eszedbe ötlik, hogy egyetlen csapást sem
jártál soha végig, mert ama csapások
akkor sem vezettek sehova, és most már
senkitől sem kérdezheted meg, hogy
ama csapások tényleg léteztek-e,
avagy mindezt csak álmodtad egy sötét és
meleg, izzasztó éjszakán,
amikor vele sétáltál egy mezőn.*

Valami gyűlik

*Valami gyűlik,
mint nyelv alatti méreg,
papír- és nyálrost, sorköz-üledék,*

*valami gyűlik,
időnk maradéka,
mondhatatlan vagy terményfölösleg,*

*valami gyűlik,
épen a nyelv alatt,
titokzatos, mint szerelmi érintés,*

*valami gyűlik,
fény a kéreg alatt,
aligha nem más, mint maga a hiány,*

*valami gyűlik,
szónak a némaság
nem ellentéte, pusztán egy fokozat,*

*valami gyűlik,
tested és testem közt
fölszámolhatatlan, sűrű-sötét úr van,*

*valami gyűlik,
ne mondd meg, mi az,
ne mondd meg, mi az, talán a szerelem,*

*valami gyűlik,
áttöri a szót és
fölmutatja az arcát a világnak,*

*valami gyűlik,
ami soha nem fogy,
szerelmi úr az, szótlán, buja hiány.*

A sivatagról általában

*A sivatagban az a jó,
hogy nincsenek benne fák
és hasonló nyúlánk, undorító lények.*

*A sivatagban az a jó,
hogy nincsenek barátok, család vagy
más zavaró érzelmi viszonyok sincsenek.*

*A sivatagban az a jó,
hogy megtehetem, mert mindegy,
hogy nem veszek észre sohasem senkit.*

*A sivatagban az a jó,
hogy köztiünk az idő, mint
egykedvű homok, nyugodtan pereg.*

*A sivatagban az a jó,
hogy végleg nyitott vagyok,
mint egy üveg vagy akárha a semmi.*

*A sivatagban az a jó,
hogy sosem ébresztenek
szeptemberi hajnalok csúf fehér lovai.*

*A sivatagban az a jó,
hogy nincs itt katasztrófa,
mert bizonyos értelemben ez maga a katasztrófa.*

*A sivatagban az a jó,
hogy sivatagosodom,
s megszokom, hogy a sivatag nem más, mint sivatag.*

*A sivatagban az a jó,
hogy én itt sakál vagyok,
s csak figyelnem kell a többi sakálokat.*